

ԿոՄիտաս

Կեանք

Շատա՛շ, շատա՛շ . . .
Սարեն հեղե՛ղ փրթաւ,
Վագո՛ւմ է առաջ ու շեշտակի .
Հողէն ծառեր ծամելով,
Հողէն քարեր քամելով,
Գետը լրցաւ ու գալարեց,
Սիրտը խրցաւ ու պալարեց .
Ցելա՛ւ, ցելա՛ւ . . .
Ամպէն արե՛ւն ելաւ,
Նագում է կանաչ ու հեշտակի .
Սարի խոցին ժրպտելով,
Ծառի ծոցին ծրպտելով,
Պաղատ գետին ջե՛ր բերելու,
Խաւար սրբտին սէ՛ր մերելու: